

Nincs is annál „szebb” dolog, amikor megvalósul maga a lehetetlen. Márpedig ez Pécsett megesett. Sajnos a magyarázat is egyszerű, a jelenség viszont kezelhető. Addig is, a dolog árát mindenki megfizeti, a helyi közösségi közlekedés oltárán áldozva. Ki többet, ki kevesebbet penget le, de senki sem úszhatja meg a dolgot, a gördülő kerekek árát (a kép illusztráció).

Az eladott jegyek, bérletek száma csökken a baranyai megyeszékhelyen. Ezt a részvénytársaság vezetői naponta, hetente, havonta érzékelhetik. Ezzel szemben – az utasszámlálás adatai alapján –, a szolgáltatást igénybe vevők száma nő. Vagyis, érdeklődés lenne az utazás iránt, ám azért a viteldíjat leróni egyre kevesebben hajlandók.

Pontosabban, azt nem lehet tudni, a szándék hiányzik alapvetően, vagy egyre többen egyszerűen nem képesek kiszorítani azt a pénzt a buksájukból? Azt, ami ellenében eljuthatnának a megye legnagyobb településén, „A”-ból „B”-be.

Ennek kapcsán jegyezzük meg: egyrészt sokba kerül a tömegközlekedés, másrészt viszont így is ráfizetéses a dolog. Miközben az önkormányzati tulajdonban lévő cégre sokat áldoznak a politikusok, költségvetési szakemberek. Persze nem jókedvükben, örömükben, hanem kötelességből.

Ezzel alapvetően azok járnak rosszul, akik ilyen-olyan okokból, de fel sem szállnak a menetrendszerű járatokra. Mert az autósok, kerékpárosok,

Írta:

2012. október 07. vasárnap, 11:27

gyalogosok is elvileg adófizetők, tehát ha látnak egy városi buszt az utcákon, akkor saját forintjaik gurulásának lehetnek szemtanúi.

Ráadásul ezekre az autóbuszokra, az elszegényedés folytán, egyre többen szeretnének feljutni. Még hozzá ingyen. Nos, itt jött el az a pont, amikor be lehetne vezetni egy forradalmi újítást. Teljesen ingyenessé tenni a szállítást. Mert így, vagy úgy, valakinek finanszíroznia kell a működés költségeit. Amit a városháza átvállalhatna.

Ha ez a szinte kivitelezhetetlen döntés mégis bekövetkezne, akkor legalább mindenki a saját belátása szerint dönthetné el, mennyit vesz igénybe a lehetőségekből. Ezzel azonban az ellenőri munkakörök szűnnének meg, gerjesztve ezzel az amúgy sem alacsony munkanélküliséget.

A felszabaduló élőerőt azonban fel lehetne használni arra, hogy mindenkinek elmagyarázzák: potyázni már nem lehet, ám ennek senki ne örüljön, mert drága megoldás, viszont kibújni nem lehet alóla.